

UDEN KUNDSKAB OG HELLEGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 11

1. JUNI 1923

72. AARGANG

DET EVIGE EVANGELIUM.

Det samme i alle Uddelinger.

(Tale af Ældste *James E. Talmage* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 11. Marts 1923.)

I Konferencemoder og for Resten i alle de Sidste-Dages Helliges Forsamlinger bør den altbeherskende Tanke og Følelse være at dyrke Gud. Vi er her for at tjene og dyrke Herren vor Gud, ikke med mundtlig Pris, enten talt eller sunget, men med Hjertets inderlige Attraa og ved at underkaste os hans Vilje.

Vi bruger Udtrykket »Gudsdyrkelse«, som saa mange andre Udtryk i vort Sprog, paa en ofte tankelos Maade med kun ringe Forstaaelse af dets virkelige Betydning. I det engelske Sprog antyder Ordet den Tanke eller Idé, at den, vi tilbeder i alle Henseender, er denne Tilbedelse værdig. Denne Opfattelse erhverver vi kun ved at lære om ham, og den kan alene blive omfangsrig og fuldkommen ved, at vi kender ham.

Et Menneskes virkelige Visdom staar i Forhold til hans Kundskab om Gud. Det er blevet sagt om visse Mennesker

iblandt os som en Race, Mennesker med høje Idealer og stor Kundskab, at det var Tegn paa Dannelse og Kultur at være bekendt med et saadant Menneske. Og lad os tilfoje, at Kundskab om Herren vor Gud er at være specielt uddannet i den Kundskab og Visdom, uden hvilken intet Menneske kan opnaa at indgaa i det celestiale Rige.

DEN UKENDTE GUD.

De varierende Livsforhold, der har gjort sig gældende blandt Menneskene siden den historiske Tids Begyndelse, er i overvejende Grad betingede af de skiftende religiøse Forestillinger, det vil sige Folkets Kendskab til eller Uvidenhed om Gud. Gennem Kristi egne Ord underrettes vi om, at det er det evige Liv at kende Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, som han har sendt til Verden. I Forbindelse hermed ledes Tanken hien paa Paulus, den vellærte Apostel i gamle Dage, der ved en vis Lejlighed kaldte Athenienserne til Regnskab. Paulus var paa en Missionsrejse og skulde i Athen oppebie Ankomsten af sine Medrejsende. I Apostlenes Gerninger, syttende Kapitel, læser vi om, hvad han foretog sig i Ventetiden:

»Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen, harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var fuld af Afguds-billeder.

Derfor talte han i Synagogen med Joderne og de Gudfrygtige og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa.

Men ogsaa nogle af de epikuræiske og stoiske Filosofer indlode sig i Ordstrid med ham; og nogle sagde: »Hvad vil denne Ordgyder sige?« men andre: »Han synes at være en Forkynder af fremmede Guddomme;« fordi han forkyndte Evangeliet om Jesus og Opstandelsen.

Og de toge ham og førte ham op paa Areopagus og sagde: »Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, som du taler om? Thi du bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal betyde.«

Men alle Atheniensere og de Fremmede, som opholdt sig dér, gave sig ikke Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt.

Men Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde: »I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader er omhyggelige for eders Gudsdyrkelse.

Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: »For en ukendt Gud.« Det, som I saaledes dyrke uden at kende det, det forkynder jeg eder.

Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som er i den, han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorde med Hænder,

han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som en, der trænger til noget, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting.

Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af et Blod paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte Tider og Grænserne for deres Bolig,

for at de skulle søge Gud, om de dog kunde føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke langt fra hver enkelt af os;

thi i ham leve og roes og ere vi, som ogsaa nogle af eders Digtere har sagt: »Vi er jo ogsaa hans Slægt.«

INTET ER NYT.

Jeg véd godt, at det vilde være en Anakronisme af værste Slags, dersom jeg skulde sige, at Athen paa den Tid var noget lignende som Los Angeles og San Francisco er i Dag; men disse to store Byer paa Vestkysten er fyldt med Folk af forskellige Trosbekendelser, nogle fra Øst og andre fra Vest; og mange af dem bruger ikke deres Tid til stort andet end at fortælle eller høre nyt. Der er nye Tanke- og Trosretninger i stort Udvalg, og enhver, der har noget nyt at fremsætte, ligemeget hvor han kommer fra i Verden, kan i Almindelighed faa interesserede Tilhørere for en Tid. Saaledes var det i Athen.

Og sædvanligvis finder vi, at det, der fremsættes som nyt, i Virkeligheden er saa gammelt som de skovklædte Fjelde, hvadenten det er Sandhed eller Vildfarelse, hvadenten det er Retfærdighed eller Synd.

Athenienserne roste sig af deres Literatur, deres Kunst — de sagde kun lidt om deres Videnskab — af deres Musik og i Særdeleshed af deres spekulative Filosofi. Hertil kom Paulus, der selv var Filosof og havde modtaget Undervisning fra en af Datidens største Lærere. Og da de spurgte ham om, hvad ny Lære han talte om, benyttede han Lejligheden til at henvende deres Opmærksomhed paa det Alter, der var opført som et Udtryk for deres Erkendelse af at være uvidende med Hensyn til i hvert Fald én Guddoms Tilværelse. Prøv paa at forestille Dem denne Scene, hvis De kan. Der paa Mars Højen henledte Paulus deres Opmærksomhed paa den Mængde Templer og Altre, de havde bygget for de mange græske og romerske Guddomme. Disse Templer var i Almindelighed aabne Bygningsværker med massive Søjler, store Hvælvinger og Gesimser byggede til Ære for Jupiter og Juno, Venus og Mars og for de øvrige mythologiske Guddomme; og Paulus sagde til dem uden Omsvøb: Den Gud, som skabte Verden, har ikke Brug for disse Ting, og uagtet I bringer eders Ofre til disse Altre for Guder af Træ og Sten, saa kender I ikke den sande Gud. Den Gud, som I siger er ukendt, forkynder jeg nu for eder.

Jeg mener, at vi bør give Athenienserne lidt Anerkendelse for at have opført et saadant Alter som dette for den ukendte Gud, der iblandt alle de Altre og Templer, som var byggede for opdigtede og mythologiske Guddomme. De ligesom havde Følelsen af, at der var en Gud til, som de ikke kendte, en ejendommelig Gud, forskellig fra alle de andre.

Jeg kommer til at tænke paa den blandt Ismaeliterne eller Araberne fremherskende Tro. Ifølge deres Traditioner har de 99 Navne paa Allah. Dersom de anraaber ham i Bon om Føde, bruger de et Navn, der betyder Forsorger; dersom de bekender

deres Synder og beder ham om Tilgivelse, paakalder de ham i et Navn, der i vort Sprog betyder den barmhjertige. Og saaledes har de 99 af saadanne Navne eller Betegnelser. De mangler altsaa et i at have et Hundrede; men dette ene manglende Navn, siger de, er Guds virkelige Navn, der endnu aldrig er blevet aabenbaret til Menneskene. Det er det Navn, der kræver Lydighed i Himlene og paa Jorden; det skal en Gang blive tilkendegivet, tror de, og den, der modtager det og faar Tilladelse til at bruge det, vil blive i Stand til at udføre alt det, som Gud ønsker udrettet blandt Menneskene.

Det er let for os at komme bort fra Kundskaben om Gud, og naar vi gør dette — individuelt, som et Samfund, som en Nation eller Race — da vil vi finde, at falske Forestillinger om Gud vil gøre sig gældende i Stedet for den sande Kundskab, og vi vil komme bort fra Dyrkelsen af den sande og levende Gud og vende os til Afguder.

ADAM MODTOG EVANGELIET.

Jeg beder eder gaa med mig Aarhundreder tilbage i Tiden, Aarhundreder før den Tid, da Paulus prædikede i Athen. Gaa tilbage til Begyndelsen af Menneskeslægtens Historie, saaledes som den er nedskreven. Synd, hører vi det sommetider sagt, er saa gammel som Adam, og paa en Maade er det sandt.

Har De nogensinde tænkt over den Kendsgerning, at Jesu Kristi Evangelium ogsaa er saa gammelt som Adam? Og ved Fremsættelsen af dette Spørgsmaal bruger jeg Udtrykket »Evangelium« i samme Betydning, som det havde i Apostlenes Dage: Læren om Tro paa den levende Gud, Fader, Søn og Helligaand, tre særskilte, personlige Væsener; om Omvendelse fra Synd; om Daab ved Nedsenkelse i Vand til Syndernes Forladelse; om Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Har De tænkt paa, at dette Evangelium er ligesaa gammelt som Adam?

Som Følge af den lange Tidsperiode, under hvilken Israel levede under Loven, som den kaldes i Modsætning til Evan-

geliet, har mange formodet, at Evangeliet blev oprettet og forkyndt paa Jorden for første Gang af Jesus Kristus i Tidernes Midte. Nej, det har været aabenbaret for. Efter Overtrædelsen i Edens Have kan vi sige, at Menneskeslægtens Historie, som en skreven Optegnelse, tog sin Begyndelse; og naar vi taler om Adams Dage, mener vi Tiden, der fulgte umiddelbart efter den Begivenhed, som vi kalder »Syndefaldet«.

Nu læser vi i Mose Bog, 5. Kapitel (Den kostelige Perle), at Herren tilkendegav sig for Adam som en personlig, levende Gud, i hvis Billede, legemligt, sjæleligt og aandeligt, Adam var bleven skabt, og i hvis Billede hele Menneskeheden er bleven dannet. Der var ikke megen Formodning eller Tveetydighed forbunden med den Aabenbaring. Den blev given i al Tydelighed og med ligefremme Ord. Vi læser, at »Adam kendte sin Hustru, og hun fødte ham Sønner og Dotre, og de begyndte at mangfoldiggøres og at opfylde Jorden.

Og fra den Tid begyndte Adams Sønner og Dotre at dele sig to og to i Landet, samt begyndte at dyrke Jorden og vogte deres Kvæg, og Sønner og Døtre fødtes til dem.

Og Adam og hans Hustru Eva paakaldte Herrens Navn, og de horte Herrens Røst i Retning af Edens Have, talende til dem; men de saa ikke Herren, thi de var udelukket fra hans Aasyn.

Og han befalede dem, at de skulde tilbede Herren, deres Gud, og ofre de Førstefødte af deres Flokke som et Offer til Herren. Og Adam var lydige mod Herrens Befalinger.

Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam og sagde: Hvorfor ofrer du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg véd det ikke, kun har Herren befalet mig det.

Da talede Engelen og sagde: Dette er et Sindbillede paa Ofringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed.

(Fortsættes).

BYG NOGET.

(Af E. C. Wilson i »Liahona«.)

De lykkeligste Mennesker, jeg kender, er de, der bygger; de, der frembringer noget, enten det er Huse, Automobiler, Forretning eller noget andet, der er nyttigt.

Naar du bygger, stiller du dig selv i Række med alt det gode i Livet, som vi kender noget til. Ved at bygge bringer du dig selv i Harmoni med det gode eller med den Guds Arbejdsmaade, der bringer Lykke. Jeg kender mange Mennesker, der har prøvet paa at blive lykkelige paa andre Maader, men hidindtil har det slaaet fejl for dem.

Maaske vil du sige, at du ikke er begavet med Evner i denne Retning; at du ikke magter den anstrengende Byggekunst; men dersom du siger dette, da er det fordi, du har en saare ringe Mening om, hvad det vil sige at bygge.

De største Bygmestre i Livet er de, der gør Tilværelsen bedre og skønnere for sig selv saavel som for andre. Du bygger ligesaa meget, naar du udover en god Gerning, som hvis du opførte en Domkirke eller malede et Billede eller skrev et Digt. Du bygger, maaske paa den ædleste og helligste Maade, naar du ærer Gud ved at tage Vare paa dit eget Legeme, som er Guds Tempel. Du bygger paa en ligefrem magisk og stor-slaaet Maade, naar du taler opløftende, fortrosthingsfulde Ord.

Det har mindre at sige, hvad du vælger at bygge. Den hele Virksomhed er tilbagevirkende. Dersom du bygger med Træ, Sten eller Ler, bygger du ogsaa i dit Sind, forudsat at du er interesseret i, hvad du bygger. Din Interesse og Begejstring er de to vigtigste Fornødenheder i alt, hvad du bygger. Hvad du bygger i Fryd og Glæde, vil finde et Hundrede uventede Udtryksmaader. Du kan begynde med blot at bygge et Hus, og bygge Glæde ind i dit eget Liv og i alle deres, der tager Del i Arbejdet. Du kan bygge med Ord, der trøster og husvaler Tusinders Liv. Du kan bygge med en Tanke og skabe et Liv. Derfor — byg noget.

EN PAGT MED GUD.

Gennem Jesu Kristi Evangelium modtager Mennesket en Forvisning om, at det er muligt for ham at komme i Forbindelse med sin Fader i Himmelen og være i hans Nærhed, dersom den uoverstigelige Syndens Skranke blot kunde blive fjernet. Synd maa ikke alene tilgives, men den maa fjernes, for at vi kan se Gud; den maa tages bort af vor Erindring, slettes ud af Livets Bog. Vor Faders milde Aasyn og hans kærlige Blik vilde kun volde os Smerte og forøge vor Bedrøvelse, dersom vor Syndeskyld hele Tiden stod anklagende og bebrejdende foran os. Men naar Gud tilgiver og lader vor Synd og Ulydighed være glemt, da gør han det paa en saadan Maade, at vi ogsaa glemmer og kunne indgaa i hans Nærhed, uden at nogen Selvanklage, Sorg eller Fortrydelse kan forstyrre den himmelske Lyksalighed og Fred, idet vor Synd er aftvættet i Lammets Blod.

Dette er Frelsens store Budskab: Synd kan udslettes, og vi kan komme tilbage til Naadens Gud, til vor Fader. Og Herren har selv vist os, hvorledes dette sker, og Maaden, hvorpaa vi kan faa Vished for, at vor Brode vil blive sonet og enhver Skranke mellem os og Gud nedbrudt.

Et Menneske, som har fattet Tro paa Gud, alle Tings Skaaber og Herre, og paa hans Son, Jesus Kristus, vil vise denne Tro ved en oprigtig og inderlig Omvendelse fra Synd. Han vil afstaa fra det, som han véd er Herren mishageligt, og vil være besjælet af et brændende Ønske om at komme i det rette Forhold til Gud.

Han véd, at Gud er retfærdig, ren og hellig, og at intet urent kan komme i hans Nærhed. Men den angrende Synder véd ogsaa, at han er uværdig til at komme frem for Guds Aasyn, undtagen hans Syndebrode kan blive fjernet, undtagen han kan blive »renset fra al Synd«. Og naar han er kommen til Erkendelsen heraf, da er hans Hjerte beredt paa at modtage Evangeliets lykkelige Tidende, nemlig at Gud gav sin énbaarne Son, at hver den, som tror paa ham, ikke skal for-

tabes, men have evigt Liv — komme tilbage til Gud, thi han gav sin Son som et Sonoffer for Menneskenes Synder. Han, Kristus den uskyldige, døde, for at Menneskene skulde leve, og hans Blod renses for al Synd, gør os rene overfor Gud, der som den angrende Synder *vil modtage Offeret*.

Kristi Sonoffer genopretter alt det, som blev tabt ved Adam, og ligeledes alt det, der tabtes ved Menneskenes personlige Synder og Overtrædelser, paa Betingelse af, at de modtager Offeret ved at gøre den Pagt med Gud, hvilken blev indstiftet af ham i de evige Verdener og derfor er en evig Pagt. Og denne Pagts ydre Tegn er Daaben, gennem hvilken Mennesker kan slutte en hellig Overenskomst, en evig Pagt med Gud. Ved at slutte denne Pagt paa den af Herren foreskrevne og anviste Maade og forrettet af en bemyndiget Herrens Tjener modtager Mennesket fuldkommen Syndsforladelse og evigt Liv. Det er en Pagt med Gud, en personlig Overenskomst mellem hvert enkelt Menneske og hans Fader i Himmelen. Mennesket aflægger det Lofte at ville tjene Herren, holde hans Bud og Love og leve et bedre og renere Liv. Og Gud lover Mennesket at borttage al hans Synd — udlette den af Erindrings Bog, saaledes at den ikke længere staar som en Skranke mellem Mennesket og Gud, men at alt vil blive, som om Synden slet ikke havde været. En saadan Sjæl er da i Sandhed »fodt paany«.

Daaben ved Begravelse i Vand, Tegnet paa vor Pagt med Gud, er en hellig Handling af den allerstørste Betydning, og dens Form, Hensigt og Virkninger bør forstaas af alle Kirkens Medlemmer, og vore Born undervises derom i deres tidligste Barndom, saa at de, naar de naar Skælsaarsalderen, fuldt vidende og med Forstaaelse kan indgaa i den samme Pagt og faa deres Synder tilgivne. At modtage Daaben uden en saadan Forstaaelse er ligesom at underskrive en Kontrakt med et falskt Navn. En saadan Pagt vil være uden Værdi, og hvor det drejer sig om Born, vil Folgerne deraf hvile »paa Forældrenes Hoveder«, siger Herren.

J. S. H.

HVORFRA HAN HAVDE SIN VIDEN.

(Af Præsident *David O. McKay* i »Mill. Star«.)

For et Hundrede Aar siden erklærede Joseph Smith, den Gang kun en Dreng i Fjortenaarsalderen, at han som Svar paa en Bøn havde modtaget en Aabenbaring fra Gud. Hans Erklæring var ligefrem, men uforbeholden, og han forbavsedes over, at Folk tvivlede om Sandheden deraf. For ham var dette kun en Fremsættelse af en simpel Kendsgerning; for den kristne Verden viste den sig at være et gnitrende Lyn, der slog ned og svækkede deres religiøse Bygningsværk fra Kælder til Kvist.

I denne første Aabenbaring blev følgende to vigtige Sandheder givne: 1) at Gud er et personligt Væsen, der tilkendegiver sin Vilje for Menneskene, og 2) at intet Kirkesamfund i Kristenheden havde sand Kundskab om Vejen til Frelse. Ja, deres Trosbekendelser var endog »en Vederstyggelighed i Guds Aasyn«; og deres »Forkyndere« lærte »saadanne Lærdomme, som er Menneskebud og har Gudfrygtigheds Skin, men fornægter dens Kraft«.

Som en dristig Paastand, som en uforbeholden Forkastelse af den herskende Ortodoksi og som en Udfordring til Præsterne er denne Paastand fremsat af en lyshaaret, blaaøjet Yngling uden Sidestykke i Verdenshistorien siden Jesu Dage. Ikke en Gang Luthers Optræden i Worms danner en Undtagelse, thi hans inspireredé Bestræbelser gik fra først af kun ud paa at frigøre Kirken fra visse fordærlige Fremgangsmaader, medens Joseph Smith erklærede, at Sekterne aldeles ingen Myndighed havde, og at mange af deres Lærdomme var Vildfarelser.

Resultatet af denne Erklæring var hans øjeblikkelige Bortfjernelse fra den religiøse Verden. I Lobet af meget kort Tid fandt han sig selv staaende ganske alene.

Alene — og ubekendt med hans Sæntids Lærdom og Filosofi.

Alene — og uden Uddannelse i Kunst og Videnskab.

Alene — uden nogen Filosof til at undervise ham og uden nogen kirkelig Vejledning. I sin Troskyldighed og Enfold havde han henvendt sig til dem med det underfulde Budskab; med Haan og Foragt vendte de sig fra ham sigende, at »det var altsammen af Djævelen, at der ikke skete noget saadant som Syner og Aabenbaringer i disse Dage, at alt saadant var ophørt med Apostlene, og at slige Ting ikke vilde ske mere«.

Saaledes blev han efterladt til alene at begive sig ud paa Religionsovelsens store Hav efter at have forkastet ethvert Skib, hvormed han kunde sejle, og uden selv at have bygget et eller blot at have set et bygget. Dersom han var en Bedrager, vilde den Skude, som han kunde bygge, i Sandhed blive en skrobelig Affære.

Paa den anden Side, dersom det, han bygger, i Fortrinlighed og Udførelse langt overgaar, hvad de lærde Gejstlige og Filosofer har givet til Verden i de forudgaaende Aarhundreder, vil Folk da i det mindste blive tvungne til med Forbavselse at udbryde: Hvorfra har denne Mand sin Viden?

Det vil altsaa fremgaa heraf, at uagtet han syntes at være alene, saa var han kun alene paa samme Maade, som Moses paa Sinai, som Jesus paa Oliebjerget. Som det var med Mesteren, saaledes var det med Profeten; hans Undervisning kom ikke gennem menneskelige Redskaber, men direkte fra Gud, al sand Kundskabs Udspring. Han siger: »Jeg er en utilhugget Sten. Lyden af Hammer og Mejsel blev aldrig hort paa mig, for Herren tog sig af mig. Jeg ønsker kun den Visdom og Kundskab, der kommer fra ham.«

Resultatet af denne guddommelige Vejledning var en Forvisning om Sandheden af, hvad han lærte, og absolut Uforfærdethed ved Forkyndelsen af samme. Naar Joseph Smith forkyndte en Lærdom, gjorde han det med Myndighed. For ham gjorde det intet til Sagen, om det stemte med Menneskers Idéer eller ej, eller om det var i Overensstemmelse med de ortodokse Kirkers Læresystemer, eller det var i Modstrid dermed. Hvad der var givet til ham, gav han til Verden uden Hensyn til dens Medhold eller Modstand; han spurgte ikke, om

det, han lærte, var i Harmoni med eller stridende imod Kirkernes Trosbekendelser eller de herskende Idéer blandt Menneskene. Og i Dag, naar vi ser tilbage paa de henrundne Hundrede Aar, har vi en ypperlig Lejlighed til at bedømme Værdien af hans Lærdomme og danne os en Mening om Beskaffenheden af den Kilde, hvorfra han oste. Det er interessant saa vel som gavnligt ogsaa at vide, hvorledes vore Dages videnskabelige Resultater og Tankeslutninger harmonerer med, hvad han lærte saa uforbeholdent for tre hvart Aarhundrede siden. Hans Livs styrende Kraft blev lagt for Dagen lige fra Begyndelsen og harmonerer med hans frygtløse Erklæring om, at Gud havde talt til ham. Hans egen Udtalelse herom lyder saaledes: »Hvad Gud forlanger, er rigtigt, ligemeget hvad det er, selv om vi maaske ikke kan se Hensigten dermed for lang Tid efter.«

Hans Paastand om at have modtaget Aabenbaring fra Gud vil, hvis den stadfæstes, ikke gøre det muligt at tvivle om hans Fuldmagt til at oprette Jesu Kristi Kirke paa Jorden og med Myndighed forrette de dertil hørende kirkelige Handlinger og forkynde dens Lærdomme. Ved den første Begyndelse til dette store sidste Dages Værk blev der saaledes lagt en urokkelig Hjørnestein til Kristi Kirke i denne Husholdning, nemlig Myndigheden til at handle i den Herre Jesu Kristi Navn i alle Ting vedrørende hans Kirke.

Hvert følgende Aar i det hensvundne Aarhundrede har hjulpet til at stadfæste, og de stridende og hensygnende kristne Sekter i vor Tid bekræfter, Sandheden af Profetens Lærdomme med Hensyn til Nødvendigheden af guddommelig Myndighed ved Udførelsen af de Ting, der hører Guds Rige til.

Ikke alene modtog han Vejledning og Undervisning fra Herren selv, men de saaledes modtagne guddommelige Sandheder forsvarede han med aldrig svigtende Iver og Kraft, og hans Tro paa Gud og Tillid til Sandhedens og Retfærdighedens Sejr svigtede aldrig.

LYKKE — HVORLEDES DEN OPNAAS.

(Th. A. Beal i »Improvement Era«.)

For tyve Aar siden eller mere skrev Dr. David Starr Jordan en lille Bog »Renhed giver Styrke«. Bogens vigtigste Opgave bestod i Paavisningen af et rent og ædrueligt Livs Fordele og var baseret paa følgende to Kendsgerninger: »At være ren er at være stærk« og »Ingen kan erhverve sig Lykke uden at gøre sig fortjent til den«. Disse Tanker trænger til at blive gentagne for hvert Slægtled, og deres Betydningsfuldhed kan ikke fremsættes for de unge Menneskers Fatteevne i for kraftige Udtryk.

»Bestræbelsen efter Lykke er en Kunst i sig selv. At søge denne betyder ikke altid at finde den, og forgæves Søgeren kan odelægge baade Frihed og Liv.« Saa længe et Menneske er i Live og fri, vil han paa en eller anden Maade stræbe efter det, der bringer ham Lykke, hvilket betyder Liv og Frihed.

»Det er en af Livets Love, at enhver Erhvervelse har sin Pris. Ingen Organisme kan udøve Magt uden at betale derfor med noget af sig selv.« Ingen kan opnaa Sukces i nogen som helst Virksomhed uden at udøve Energi, uden Arbejde, Haab og Tro. Det vil sige, vi maa arbejde for, hvad vi modtager, for at kunne nyde det. Det, som opnaas uden Bestræbelser, er sædvanligvis illusorisk og vil ende med Forblindelse, Ulykke og Sorg. Den Religion, som et andet Menneske vil give os, kan vi ikke modtage som en Gave. Vi maa selv arbejde for vor Tro. »Der er ingen Kristelighed uden Bestræbelse.« Den, der vil være vis, maa daglig stræbe efter Visdom. Den, der ikke gør Brug af sine Evner, vil snart miste disse. Enhver maa lære sit eget Ansvar i Livet at kende, hans egen Individualitet og dens Betydning og ved Hjælp af denne udarbejde sig sin egen Frelse.

Intet, der er noget værd, er gratis i denne Verden. Der er ingen Kongevej til Lykke. Lig alle andre gode Ting i dette Liv opnaas Lykken kun som Løn for maalbevidst Arbejde.

og den kan ikke fastholdes ret længe, dersom den ikke er modtaget ærligt, det vil sige uden at betale den fulde Pris for den. »De mest værdifulde Varer ligger ikke paa Godtkobsdissen.« Belønningen, nemlig Sukces i Livet, kommer kun gennem ærlige Bestræbelser — ved at være villig til at arbejde og til at vente i Forvisningen om, at det tilstræbte Maal tilsidst vil blive naaet.

For at komme frem i Livet maa vi ligeledes mode Vanskeligheder og Modgang. Men Modgang er ikke altid en daarlig Ting. Kun ved at overvinde Besværligheder forøger vi vor Styrke og Kraft. Enhver Storm og Uvejr tvinger den sejge Eg til at sende sine Rodder dybere ned i Jorden, saaledes at den bliver bedre i Stand til at modstaa Fremtidens Orkaner og Storme.

Saaledes er det med Menneskeheden. Kraft kommer gennem Kamp. Kun ved at mode Modstand kan man overvinde Besværligheder. Den Arm, der aldrig bruges, bliver kraftesløs. Ved Brug kommer Kraft, og Kraft bringer Sejr. Fristelserne har sin Rolle at spille under Livsudviklingen og Karakterdannelsen. At give efter for disse svækker os, og vore Kræfter vendes imod os. At modstaa dem er at sejre, og den udøvede Kraftanstrengelse vender tilbage til os og forøger vor Styrke og sætter os i Stand til bedre i Fremtiden at modstaa Livets Fristelser.

I alle Livets Forhold er det gennem Anstrengelse, at vi bliver stærke. Det er gennem Selvfornægtelse, at Mennesker faar Kraft til at sejre. Ingen har nogensinde opnaaet sand Lykke, for han har overvundet Fristelser. Kraften forbunden med Renhed kan ikke overvurderes i Livets Kamp. Den er i sig selv mere end den halve Sejr. Uden den er alt tabt. Renhed er noget, som i sig selv giver et Menneske det, der bringer Lykke. For eller senere i ethvert Menneskes Liv kommer der et Tidspunkt, da han maa mode Fristelsen. For dem, som har ovet sig i Selvfornægtelse, vil det være let at modstaa, thi de har lært at forsage det onde og kæmpe mod alt urent, og denne

Kamp har givet dem Kraft. For dem derimod, som har modtaget alt uden Besvær, som ikke gennem Anstrengelser har forøget deres Modstandskraft, vil Fristelsens Overvindelse blive vanskelig. Den, der har lært Pengenes Værdi at kende, har som Regel ogsaa lært at bruge dem fornuftigt; han har lært at sige »nej« og at sige det paa rette Tid og Sted.

Altsaa, for at være lykkelig i dette Ords højeste Betydning — ikke blot Fornøjelse, men Salighed — maa vi først lære Lykkens sande Værd at kende, Kraften af at være ren baade i Tanke og Handling, Evnen til at sige nej, til at overvinde Fristelser og til at vælge det, som er godt og ædelt.

Ej hvad du gør, men hvad du elsker,
Ej hvad du siger, men hvad du vælger,
Det er de Ting, som faar Lykkens Stjerne
Til enten at skinne eller blegne.

PSALME: EVINDELIG LOVPRISSET.

Evindeligt lovpriset
Du være, Ærens Gud,
thi evig er Din Gerning,
og alt er paa Dit Bud;
Dig lyde Engleskarer,
Du styrer Kloders Gang;
Dig vil vi alle prise
med Hjærtet i vor Sang.

Din Sal er Livets Kilde,
Din Aand er Livets Brød.
Dit Ord er Evigheden
til den, som Dig adlod.
Du giver Hjærtet Hvile
og bringer Salighed.
Til hver, som over Retfærd,
Du skænker evig Fred.

Og Livet skal mig lære
 at lyde Dine Bud,
 at aldrig jeg maa svigte
 min Pagt med Himlens Gud.
 Det er min Alvors Stræben
 at kende Livets Sti
 og vidne om Dit Rige
 til hver, jeg gaar forbi.

Nu Fryd mit Hjærte fylder,
 og Sjælen bliver ung.
 Du tog mig til Dit Hjærte,
 at Vejen blev ej tung,
 og Livet skulde blive
 mig roligt paa min Vej,
 naar blot jeg altid stoler,
 min Gud, kun fast paa Dig.

Naar Jorden skal forynges
 og straale som en Brud
 og gives disse Kære,
 som adlod Dine Bud,
 da vil Du nu som fordum
 i deres Midte bo,
 bestandig vil de dvæle
 i evig Fred og Ro.

Walther Müller.

INDHOLD:

Det evige Evangelium	161	Hvorfra han havde sin Viden	170
Byg noget	167	Lykke, hvorledes den opnaas	173
En Pagt med Gud	168	Psalme: Evindeligt lovpriset	175
